NEW

לקוטי שיחות

KORACH קרח

VOLUME 2, P. 326–331

LIKKUTEI SICHOS

INSIGHTS INTO THE WEEKLY PARSHA

BY THE LUBAVITCHER REBBE

Dedicated to

Emmanuel (Mendel) Karp

1905 - 1989

son of Bernard (Berl) and Rose (Rezele)

Manny Karp was the first of his family born in the United States, in 1905. His first language was Yiddish. Losing his mother to the Spanish Flu shaped his resilience and commitment to helping others, ultimately leading to a career as a guidance counselor in Philadelphia public schools. He also served many years as the director of Camp Akiba in the Poconos.

Karp's legacy is characterized by his optimism and unwavering dedication to learning and mentorship. Emmanuel Karp died in 1989.

KORACH I | קרח א

Adapted from a *sichah* delivered on *Shabbos Parshas Korach,* 5714 (1954)

Introduction

"All are holy!"[1] Korach's rallying cry echoes through the ages as one of history's most seductive slogans. On its face, the declaration seems unassailable. After all, every Jew possesses a Divine soul that is an actual part of G-d. Who could argue with such a profound truth?

Yet Korach's error lay not in what he affirmed, but in what he denied. Essential holiness does not destroy the need for order and structure – it demands it. Consider the human body: the soul permeates every limb and organ, yet no one confuses the function of the heart with that of the hand. The head guides, the heart feels, the hands act. Each is holy, each is vital, but hierarchy creates harmony rather than chaos.

Korach wasn't merely challenging Moshe and Aharon's leadership; he was rejecting the very concept that G-d establishes structure. As Moshe responded, "You and your entire company are assembled against G-d."[2] When individuals become their own authority, the result isn't freedom – it's spiritual anarchy.

The Torah's response is both immediate and profound. Directly after relating how G-d quelled Korach's rebellion, it speaks of the gifts to the *kohanim* – explaining that by giving to the priests, we are actually giving to G-d. We are commanded to offer our first and finest, not as a burden, but as a pathway to our own elevation.

Here lies the deeper wisdom: By following the structure Torah establishes, we don't diminish ourselves – we unleash our finest energies. Yes, we give to G-d, but in return we receive far more than we offered. True hierarchy doesn't suppress our potential; it becomes a conduit through which our holiness finds its fullest expression.

---

1. *Bamidbar* 16:3, where Korach is quoted as saying to Moshe: "the entire congregation are all holy and G-d is in their midst. [So] why do you raise yourselves up?"

2. *Bamidbar* 16:11.

Rebellion and Its Remedy: Korach, Aharon, and Gifts to *Kohanim*

What to Give

1. This week's Torah reading begins with "Korach took…,"[1] and proceeds to relate the dispute over Aharon's priesthood that Korach initiated. It then follows with an account of the blossoming of Aharon's staff, which served as proof of the legitimacy of Aharon's priesthood. Finally, it discusses the gifts to the *kohanim*, which are also connected to this theme.

Each person **had to give the *kohanim* a portion from all** the different types of **his possessions.** Some of those gifts were food: e.g., ***terumah*[2] and the first fruits.**[3] The spiritual counterparts of such gifts are the ***oros p'nimiim,* inner lights,** i.e., the Divine energy that is enclothed within created beings. The gifts also included **the first of the fleece**[4] from which **garments** were made, whose spiritual counterpart is the **encompassing light,** i.e., the Divine energy that is too lofty to be enclothed within the created beings.

As **the Torah**[5] **explains, the theme of giving the gifts to the *kohanim* is that** a person **must give from the first of everything he possesses to G-d.** The gifts are given to **the *kohanim* because** their lives are dedicated to G-d. **They are not involved with material matters;** instead, **"G-d is their inheritance."**[6] **Consequently,** when a person gives to the *kohanim*, **it** is as

א. דִי הַיְינְטִיקֶע סֶדְרָה הוֹיבְּט זִיךְ אָן מִיט וַיִּקַח קֹרַח, וואוּ עֶס וֶוערְט דֶערְצֵיילְט וֶועגְן דֶער מַחְלוֹקֶת פוּן קֹרַח'ן אוֹיף כְּהוּנַּת אַהֲרֹן, דֶערְנָאךְ וֶוערְט דֶערְצֵיילְט וֶועגְן מַטֵּה אַהֲרֹן, וָואס דָאס אִיז אַ בַּאווַיְיז אוֹיף דֶער רִיכְטִיקַיְיט פוּן אַהֲרֹן'ס כְּהוּנָּה, דֶערְנָאךְ רֶעדט זִיךְ וֶועגְן מַתְּנוֹת כְּהוּנָּה, וָואס דָאס אִיז אוֹיךְ שַׁיָּיךְ דֶערְצוּ. דֶער עִנְיָן פוּן מַתְּנוֹת כְּהוּנָּה אִיז אַז פוּן יֶעדֶער זַאךְ וָואס מֶען הָאט גֶעהַאט הָאט מֶען גֶעדַארְפְט גֶעבְּן דִי כֹּהֲנִים, סַיי פוּן אוֹר פְּנִימִי, סַיי פוּן אוֹר מַקִּיף; פוּן אוֹר פְּנִימִי אַזוֹי ווִי תְּרוּמָה וּבִיכּוּרִים, אוּן פוּן אוֹר מַקִּיף אַזוֹי ווִי רֵאשִׁית הַגֵּז, וָואס דָאס הָאט צוּ טָאן מִיט לְבוּשִׁים.

דֶער פָּסוּק דֶערְקלֶערְט דֶעם עִנְיָן פוּן מַתְּנוֹת כְּהוּנָּה אַז פוּן יֶעדֶער זַאךְ דַארְף מֶען אָפְּגֶעבְּן דָאס עֶרְשְׁטֶע צוּם אוֹיבֶּערְשְׁטְן. וָוארוּם כֹּהֲנִים אִיז דָאךְ הֲוָיָ' הוּא נַחֲלָתָם, זֵיי הָאבְּן נִיט צוּ טָאן מִיט עִנְיָנִים גַּשְׁמִיִּים אוּן הֲוָיָ' נַחֲלָתָם, בְּמֵילָא

---

1. *Bamidbar* 16:1.

2. *Terumah*: A portion of grain, wine, and oil that Scriptural Law requires a person to separate from his crops and give to a *kohen* (*Bamidbar* 18:12, *Devarim* 18:4).

3. The first fruits (*bikurim*): A person is obligated to separate the first ripened fruits from the seven species with which *Eretz Yisrael* was blessed, bring them to the *Beis HaMikdash,* and give them to the *kohanim* (*Shmos* 23:19, *Devarim* 26:1-11).

4. The first of the fleece (*reishis hageiz*): The first wool sheared from one's flock, which is given to a *kohen* (*Devarim* 18:4).

5. *Shmos* 23:19, *Bamidbar* 15:20, 18:12 *et al.*

6. *Devarim* 10:9. See *Rambam,* the conclusion of *Hilchos Shemitah VeYovel.*

7. *Beitzah* 21a.

if he **is giving it to G-d Himself.** In this vein, our Sages explain that when **the *kohanim*** partook of these gifts, **they were partaking from G-d's table.**[7]

Therefore, as *Rambam* writes,[8] a parallel to **this concept exists even now: "If one feeds a [poor] man, he should feed him from the best and most tasty foods at his table. If he clothes one who is naked, he should clothe him with his best garments." And: "If one builds a house of prayer, it should be more attractive than his own dwelling."** This is alluded to by the charge,[9] **"Everything of superior quality [should be given] to G-d."**

[In general, *Rambam's* *Mishneh Torah* is considered a work of *nigleh* (i.e., part of **the Torah's revealed, primarily legalistic tradition). Nevertheless, in many places, *Rambam* included allusions to *pnimiyus haTorah*** (the inner, mystical dimension of the Torah). **Here too, *Rambam* incorporates the three categories, *mazon*** ("food"),[10] ***levushim*** ("garments"), and ***bayis*** **("dwelling").]**

In terms of a person's inner Divine service, the intent is that he must give **from all the types of possessions he owns – his food, his clothing, and his home. The first and the best of them must be given to the *kohen* within his own soul, namely, to matters of holiness. For a *beinoni,*** the ideal of an ordinary man,[11] **this refers to** designating his finest spiritual possessions for one who is **"impoverished,"**[12] **this refers to his Divine soul.**[13]

הֵייסְט דָאס אַז מֶען הָאט דָאס גֶעגֶעבְּן צוּם אוֹיבֶּערְשְׁטְן, אוּן דִי כֹּהֲנִים אִיז מִשֻּׁלְחָן גָּבוֹהַּ קָא זָכוּ[א].

דֶערְפַאר – לוֹיט ווִי עֶס שְׁרַייבְּט דֶער רַמְבַּ"ם[ב] – אִיז אוֹיךְ אִיצְטֶער פַּאַראַן אָט דֶער עִנְיָן: בְּשַׁעַת עֶר גִיט עֶסְן צוּ אַן אָרֶעמַאן, דַארְף עֶר אִים גֶעבְּן מִן הַטּוֹב וְהַמָּתוֹק שֶׁבְּשֻׁלְחָנוֹ (פוּן דָאס בֶּעסְטֶע אוּן זִיסְטֶע פוּן זַיְין טִישׁ); בְּשַׁעַת עֶר טוּט אָן אַ נַאקֶעטְן, כִּי תִרְאֶה עָרוֹם וְכִסִּיתוֹ, דַארְף עֶר אִים גֶעבְּן מִן הַיָּפֶה שֶׁבִּכְסוּתוֹ (דִי שֶׁענְסְטֶע פוּן זַיְינֶע קְלֵיידֶער); בְּשַׁעַת עֶר בּוֹיט אַ בֵּית תְּפִלָּה דַארְף עֶר דָאס בּוֹיעֶן נָאֶה מִבֵּית יְשִׁיבָתוֹ (שֶׁענֶער פוּן זַיְין דִירָה), ווִי עֶס שְׁטֵייט כָּל חֵלֶב לַהֲוָיָ'.

– בִּכְלָל רֶעכְנֶט זִיךְ דֶער רַמְבַּ"ם פַאר אַ נִגְלֶה־סֵפֶר, פוּנְדֶעסְטְוֶועגְן הָאט עֶר אִין פִּיל עֶרְטֶער אַרַיְינְגֶעשְׁטֶעלְט רְמָזִים פוּן פְּנִימִיּוּת הַתּוֹרָה, אוּן אַזוֹי אוֹיךְ דָא כַאפְּט אָן דֶער רַמְבַּ"ם דִי דְרַיי עִנְיָנִים פוּן מָזוֹן[ג], לְבוּשׁ אוּן בַּיִת –

דָאס הֵייסְט אַז פוּן אַלֶע עִנְיָנִים וָואס אַ מֶענְטשׁ הָאט, פוּן מָזוֹן (שְׁפַּיְיז), פוּן לְבוּשׁ (קְלֵיידוּנְג) אוּן פוּן בַּיִת (אַ הוֹיז), דַארְף עֶר אָפְּגֶעבְּן דֶערְפוּן דָאס עֶרְשְׁטֶע אוּן דָאס בֶּעסְטֶע צוּם כֹּהֵן שֶׁבְּנַפְשׁוֹ פְּנִימָה, דָאס הֵייסְט אוֹיף עִנְיָנִים פוּן קְדוּשָּׁה, וָואס עָנִי אִיז דָאס דֶער נֶפֶשׁ הָאֱלֹקִית בַּיי אַ בֵּינוֹנִי[ד].

---

8. ***Rambam,* the conclusion of *Hilchos Issurei Mizbei'ach.*** The Rebbe changes the order of *Rambam's* statements to conform to the progression of the concepts: *mazon* ("food"), *levushim* ("garments"), and *bayis* ("dwelling"), which he then proceeds to explain. The Rebbe also uses the term "poor" instead of the term "hungry" employed by *Rambam,* perhaps to connect to his later explanations.

9. *Vayikra* 3:16.

10. **See the sources cited in the index to *Likkutei Torah, erech mazon,* *levush, bayis.***

11. See *Tanya,* ch. 14, which states, "The *beinoni* is a rank that is attainable by every man, and each person should strive after it."

12. The Rebbe is connecting the agricultural presents given to the *kohen* and the gifts to the poor and explaining how they both relate to the manner in which a person tends to his soul.

13. For a *benoni,* the "one who is impoverished" refers to the G-dly soul, because as the soul exists with the body, it is at a disadvantage when confronting the animal soul which is inherently stronger and more powerful (**see *Likkutei Torah, Vayikra,* p. 49a**), By contrast, a *tzadik* looks at the body and the animal soul as "the impoverished ones." For that reason,

The above concerns food and clothing; concerning a dwelling, *Rambam* explicitly mentions a "house of prayer," which is dedicated **to G-d.**

To ensure **that the particular dimensions of a person's conduct will follow this pattern, he must prepare himself in an inclusive manner. This is** encapsulated in ***Rambam's* concluding words,**[14] **"If one consecrates something,** he should consecrate the best of his possessions, **as indicated by the charge, 'Everything of superior quality should be given to G-d.'" A person must live his life with an inclusive approach that his essential focus is on G-d. Then the details of his conduct regarding food, clothing, and dwelling will be such that he gives the best to the *kohen* within his own soul,** to his inner G-dly spark.

Such an approach **will also have repercussions regarding** the person's **material standing. Since this** concept **relates to the gifts to the *kohanim*,** guidance can be taken from a relevant **teaching** about an **incident**[15] **involving one who tithed (*ma'aser*[16]) less than he should have. The following year,** his harvest yielded **only as much as he should have given the *kohen*** as the tithes.

וָואס דָאס אִיז בְּעִנְיַן מָזוֹן וּלְבוּשׁ, און בַּיי בַּיִת שְׁרַייבְּט דָאךְ דֶער רַמְבַּ"ם בְּפֵירוּשׁ, בֵּית תְּפִלָּה, וָואס דָאס אִיז צוּם אוֹיבֶּערְשְׁטְן.

בִּכְדֵי אַז עֶס זָאלְן זַיְין דִי פְּרָטֵי הַהַנְהָגָה אוֹיף אַזַא אוֹפֶן, דַארְף זַיְין דִי הֲכָנָה כְּלָלִית, וָואס דָאס פִּירְט דֶער רַמְבַּ"ם אוֹיס: הִקְדִּישׁ דָּבָר כו' וּכְמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר כָּל חֵלֶב לַהֲוָיֶ', אַז עֶס דַארְף זַיְין דִי הֲכָנָה כְּלָלִית אַז דֶער עִיקָר אִיז לַהֲוָיֶ', וָואס דֶעמָאלְט זַיְינֶען דִי פְּרָטִים פוּן זַיְינֶע הַנְהָגוֹת אִין זַיְין מָזוֹן לְבוּשׁ וּבַיִת אַזוֹי אַז דָאס בֶּעסְטֶע גִיט עֶר לְהַכֹּהֵן שֶׁבְּנַפְשׁוֹ פְּנִימָה.

און דָאס אִיז נוֹגֵעַ אוֹיךְ בְּגַשְׁמִיּוּת, וָוארוּם וִויבַּאלְד עֶס אִיז אַן עִנְיָן פוּן מַתְּנוֹת כְּהוּנָּה, אִיז דָאךְ פַּאֲרַאן דִי הוֹרָאָה – דִי מַעֲשֶׂה[ה] מִיט אֵיינֶעם וָואס הָאט גֶעגֶעבְּן וֶוינִיקֶער מַעֲשֵׂר וִויפְל מֶען הָאט גֶעדַארְפְט, און לְשָׁנָה הַבָּאָה הָאט עֶר בְּלוֹיז גֶעהַאט אַזוֹי פִיל וִויפְל מֶען הָאט גֶעדַארְפְט גֶעבְּן דֶעם כֹּהֵן.

A Difficult Balancing Act

2. The same principle **applies to time** – both on a personal level and throughout the year. **There are periods** in a person's life **when he is not involved with worldly matters – generally, these are his early years – and there are times when he is occupied with worldly affairs. Similarly, over the course of a year, there are weekdays when one is busy, and**

ב. אַזוֹי אִיז אוֹיךְ אִין זְמַנִּים, זַיְינֶען דָאךְ פַּאֲרַאן צַיְיטְן וָואס אִין זֵיי הָאט מֶען נִיט צוּ טָאן מִיט הֲוָיוֹת הָעוֹלָם, וָואס בִּכְלַל זַיְינֶען דָאס דִי עֶרְשְׁטֶע יָארְן פוּן דֶעם מֶענְטשְׁן, און פַּאֲרַאן צַיְיטְן וָואס מֶען אִיז פַּארְנוּמֶען בַּהֲוָיוֹת הָעוֹלָם. אוֹיךְ אִין מֶשֶׁךְ פוּן יָאר זַיְינֶען פַּאֲרַאן דִי יְמֵי הַחוֹל וָואס

Hillel spoke of **"doing kindness to one who is forlorn"** and impoverished, when referring to his body. See *Vayikra Rabbah* 34:3, ***Tanya*****, ch. 29**.

14. *Rambam, Hilchos Issurei Mizbei'ach,* loc. cit.

15. *Tosafos, Taanis* 9a, s.v. *asair te'asair; Midrash Tanchuma, Parshas Re'eh,* sec. 10; *Yalkut Shimoni, Re'eh,* sec. 892.

16. According to Scriptural Law, *ma'asar,* the tithe, is given to Levites and not *kohanim.* However, at the beginning of the era of the Second *Beis HaMikdash,* Ezra – the spiritual leader of the Jewish people at that time – punished the Levites for not joining the return to *Eretz Yisrael* and decreed that the tithes may also be given to the *kohanim.* See *Kesubos* 26a, *et al.*

***Shabbosos* and festivals when one is not occupied** with mundane concerns. **Particularly, on Rosh Hashanah and the Ten Days of *Teshuvah* – when the Source of Light** (G-d's Essence, which transcends revelation)[17] **draws near to the spark** (the G-dly soul within man) – the opportunity should be used to withdraw from material concerns and turn one's focus to G-d.

One's conduct must be guided by the principle, **"Everything of superior quality should be given to G-d"; his first and best times should be devoted to Him. In each day itself, the best and calmest time for a person is immediately when he rises; then he has a clear mind. This time must be given to G-d,** as can be inferred from an interpretation of **the verse,**[18] **"Of the first of your dough (*reishis arisoseichem*) you shall set apart *challah* as an offering…." by my revered father-in-law,**[19] **the Rebbe** Rayatz. *Arisoseichem* also means "your beds." The Rebbe Rayatz explained, **"*Reishis arisoseichem;* as soon as a Jew gets up from bed,**[20] **he 'shall give an offering to G-d' – [that is,] he must dedicate that time to G-d."**

A practical application of the above concepts: **When there was discussion in this country – America – regarding the curriculum in yeshivas, the Rebbe** Rayatz **took a very strong position that, early in the morning, the study should focus specifically on *limudei kodesh*** ("religious studies") **and secular studies should only be conducted after midday. This is because the** early **morning, when the mind is rested, is the optimal time** for study. This **follows the ruling of *Rambam***[8] **that "Everything of superior quality should be given to G-d,"** and only later, **during the** afternoon, **may one engage in worldly matters,** with the hope that **"G-d your Lord will bless you in all that you do."**[21]

אִין זֵיי אִיז מֶען טָרוּד, אוּן שַׁבָּתוֹת וּמוֹעֲדִים, וָואס אִין זֵיי אִיז מֶען נִיט פַּארְנוּמֶען, וּבִפְרַט רֹאשׁ הַשָּׁנָה אוּן עֲשֶׂרֶת יְמֵי תְּשׁוּבָה וָואס דֶעמָאלְט אִיז קִירוּב הַמָּאוֹר אֶל הַנִּיצוֹץ[י].

דַארְף מֶען וִויסְן אַז כָּל חֵלֶב לַהֲוָיָ׳, צוּם אוֹיבֶּערְשְׁטְן דַארְף מֶען אָפְּגֶעבְּן דִי עֶרְשְׁטֶע אוּן דִי בֶּעסְטֶע צַיְיט. וָואס אִין יֶעדְן טָאג גוּפָא אִיז דִי בֶּעסְטֶע אוּן רוּאִיקְסְטֶע צַיְיט פוּן דֶעם מֶענְטשְׁן בַּאלְד וִוי עֶר שְׁטֵייט אוֹיף, וָואס דֶעמָאלְט אִיז בַּיי אִים אַ רוּאִיקֶע קָאפּ, אָט דִי צַיְיט דַארְף מֶען אָפְּגֶעבְּן צוּם אוֹיבֶּערְשְׁטְן, וִוי עֶס שְׁטֵייט[ז] רֵאשִׁית עֲרִיסוֹתֵכֶם חַלָּה תָּרִימוּ תְרוּמָה וגו׳, הָאט גֶעזָאגְט כְּבוֹד קְדֻשַּׁת מוֹרִי וְחָמִי אַדְמוּ״ר[ז]*, רֵאשִׁית עֲרִיסַתְכֶם, בַּאלְד וִוי אַ אִיד שְׁטֵייט אוֹיף פוּן בֶּעט, תִּתְּנוּ לַהֲוָיָ׳ תְּרוּמָה, דַארְף עֶר דִי צַיְיט אָפְּגֶעבְּן צוּם אוֹיבֶּערְשְׁטְן.

דֶערְפַאר אִיז בְּשַׁעַת עֶס הָאט זִיךְ גֶעהַאנְדְלְט אִין דֶער מְדִינָה – אַמֶעריִקֶע – וֶועגְן דֶעם סֵדֶר הַלִּימוּדִים אִין יְשִׁיבוֹת, הָאט זִיךְ דֶער רֶבִּי זַייעֶר שְׁטַארְק גֶעשְׁטֶעלְט אַז אִינְדֶערְפְרִי זָאלְן זַיְין לִימוּדֵי קֹדֶשׁ דַּוְקָא, אוּן לִימוּדֵי חוֹל זָאלְן זַיְין נָאר נָאךְ הַאלְבְּן טָאג, ווַיְילֶע אִינְדֶערְפְרִי וֶוען דִי קָאפּ אִיז אוֹיסְגֶערוּט אִיז דָאס דִי בֶּעסְטֶע צַיְיט, וִוי דֶער פְּסַק הָרַמְבַּ״ם[ח] אַז כָּל חֵלֶב לַהֲוָיָ׳, אוּן עֶרְשְׁט בַּיְיטָאג, דֶעמָאלְט קָאן עֶר זִיךְ עוֹסֵק זַיְין אִין וּבֵרַכְךָ הֲוָיָ׳ אֱלֹקֶיךָ בְּכֹל אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה.

---

17. *Toras Menachem,* Vol. 4, p. 176.

18. *Bamidbar* 15:20.

19. *Sefer HaMaamarim Kuntreisim,* Vol. 1, p. 165a.

20. *Arisoseichem* can mean both "your dough" and "your beds."

21. *Devarim* 15:18.

A similar order of precedence **also applies regarding businesspeople. Although their occupation involves mundane matters, they must know that their essential focus is Torah and prayer, and the first and best time of the day must be given to G-d. The first thing one must** do **is pray. After prayer, he must study, as the law states that one must go from the synagogue to the study hall.**[22] **He should eat his morning meal only afterwards, as the** ***Tzemach Tzedek***[23] **ruled that the morning meal should follow prayer. (Since the law**[24] **states that from the synagogue one must go to the study hall, it follows that the morning meal should come after study.) Only afterwards should one engage in mundane matters.**

Even a businessperson **must know that** his **essential focus should be Torah and prayer. He should not be primarily involved in business and study merely "one chapter in the morning and one chapter in the evening" to fulfill the requirement of the** ***Shulchan Aruch*** **– saying the words without listening to what he is saying, without contemplating what he hears. His best time, his best energies, mental effort, and even physical effort, must be devoted to Torah and prayer.**

The above concepts do not discount the fact that a person must be involved – even significantly so – in mundane activities. To draw a parallel from the gifts of *terumah* and *ma'aser*: **Although** ***terumah*** **must be the first** and best of one's produce, one must leave a sizable portion for himself; to borrow the wording of the Talmud,[25] **"the remnants must be recognizable,"** i.e., substantial. **Similarly,** ***ma'aser*****, the tithe is** only **a tenth** of one's produce – or in contemporary terms, of one's income. Even if one desires to give more, **according to the decree of Usha, he "should not dispense more than a fifth."**[26] (True, **the Alter**

אוּן דֶער עִנְיָן אִיז נוֹגֵעַ אוֹיךְ צוּ בַּעֲלֵי עֵסֶק, אַז הֲגַם זֵייעֶר עֵסֶק אִיז דָאךְ אִין עוּבְדִין דְחוֹל, דַארְף זֵיי וויסְן אַז דֶער עִיקָר אִיז תּוֹרָה וּתְפִלָּה, אוּן דִי עֶרְשְׁטֶע אוּן בֶּעסְטֶע צַיְיט פוּן טָאג דַארְף מֶען אָפְּגֶעבְּן צוּם אוֹיבֶּערְשְׁטְן. דִי עֶרְשְׁטֶע זַאךְ דַארְף מֶען דַאוְונֶען, נָאכְן דַאוְונֶען דַארְף מֶען לֶערְנֶען, ווִי דֶער דִין אִיז אַז מִבֵּית הַכְּנֶסֶת דַארְף מֶען גֵיין לְבֵית הַמִּדְרָשׁ, אוּן דֶערְנָאךְ עֶרְשְׁט עֶסְן פַּת שַׁחֲרִית, ווִי דֶער צֶמַח צֶדֶק פַּסְקְ'נְט[ט] אַז פַּת שַׁחֲרִית אִיז אַחֲרֵי הַתְּפִלָּה, וּמִבֵּית הַכְּנֶסֶת אִיז דָאךְ דֶער דִין אַז מֶען דַארְף גֵיין לְבֵית הַמִּדְרָשׁ[י], בְּמֵילָא קוּמְט אוֹיס פַּת שַׁחֲרִית נָאכְן לֶערְנֶען, אוּן עֶרְשְׁט דֶערְנָאךְ קָאן מֶען זִיךְ עוֹסֵק זַיְין בְּדִבְרֵי הָרְשׁוּת.

מֶען דַארְף ווִיסְן אַז דֶער עִיקָר אִיז תּוֹרָה וּתְפִלָּה, נִיט אַז בְּעִיקָר זָאל עֶר לִיגְן אִין עֵסֶק, אוּן פֶּרֶק א' שַׁחֲרִית וּפֶרֶק א' עַרְבִית אָפְּלֶערְנֶען נָאר צוּלִיבּ יוֹצֵא זַיְין פַאר דֶעם שֻׁלְחָן עָרוּךְ, זָאגְן דִי ווֶערְטֶער אוּן נִיט הֶערְן ווָאס עֶר רֶעדט, נִיט מִתְבּוֹנֵן זַיְין זִיךְ אִין דֶעם ווָאס עֶר הֶערְט. דִי בֶּעסְטֶע צַיְיט, דִי בֶּעסְטֶע כֹּחוֹת, דִי יְגִיעַת הָרֹאשׁ אוּן אֲפִילוּ דִי יְגִיעַת כַּפַּיִם, דַארְף מֶען אָפְּגֶעבְּן אִין תּוֹרָה וּתְפִלָּה.

אֱמֶת טַאקֶע אַז תְּרוּמָה דַארְף זַיְין רֵאשִׁית שֶׁשְּׁיָרֶיהָ נִיכָּרִין[יא], ווָאס אַזוֹי אִיז אוֹיךְ בַּיי מַעֲשֵׂר אַז דָאס דַארְף זַיְין אַ צֶענְט חֵלֶק, וּכְפִי תַּקָּנַת אוּשָׁא אִיז אַל יְבַזְבֵּז יוֹתֵר מֵחוֹמֶשׁ[יב]; אִיז

22. See *Berachos* 64a; the Alter Rebbe's *Shulchan Aruch* 155:1.

23. ***Piskei Dinim*** **on** ***Orach Chayim*****, sec. 89.**

24. The Alter Rebbe's ***Shulchan Aruch*****, loc. cit.**

25. ***Eruvin*** **37b;** ***Pesachim*** **33b;** ***Chulin*** **136b.**

26. ***Kesubos*** **50a;** ***Arachin*** **28a.** The Sages of Usha decreed that one should not give more than a fifth of his wealth to charity, lest he impoverish himself and become dependent on others.

Rebbe[27] **says** that in certain circumstances, one may exceed those limits. Just as **when it comes to saving** his life, **"all that a man has he will give for his life,"**[28] similarly, he may give openhandedly to charity – more than a fifth – because **"the healing of the soul is no less important** than the healing of the body," for which people readily give so much more than a fifth.[27] **Nevertheless,** giving in **this** generous manner to charity **is not** for the sake of ***tzedakah,*** but as part of one's endeavors in *teshuvah*.) *Tzedakah* has a measure and there is no obligation to give away the majority of one's resources. Similarly, concerning the matter at hand: **Even when the majority of the day is spent on business and only a lesser portion on Torah and prayer, nevertheless, that lesser portion is the primary dimension of the entire day. Therefore, it must be** given from **the choicest part.**

The general preparation for this mode of conduct **must be the acceptance of the yoke** of Heaven. **Immediately upon awakening from sleep, one should recite *Modeh Ani,*** giving thanks to G-d and **accepting the yoke** of His service. **His underlying understanding should be that "Everything of superior quality should be given to G-d," as discussed previously. This is also relevant in material matters, as** also **mentioned.**

אויסֶער דֶעם וואָס דֶער אַלְטֶער רֶבִּי זָאגְט[יג] אַז בְּשַׁעַת עֶס רֶעדט זִיךְ וועגְן הַצָּלָה אִיז לֹא גָרַע רְפוּאַת הַנֶּפֶשׁ כו׳ וְכֹל אֲשֶׁר לָאִישׁ יִתֵּן בְּעַד נַפְשׁוֹ, אָבֶּער דָאס אִיז נִיט דֶער עִנְיַן הַצְּדָקָה, – בְּמֵילָא אִיז אֲפִילוּ ווען דֶער רוֹב הַיּוֹם גֵייט אַוועק אוֹיף עֵסֶק און אַ מִיעוּט אוֹיף תּוֹרָה וּתְפִלָּה, אָבֶּער דֶער מִיעוּט אִיז דֶער עִיקָר פוּן כָּל הַיּוֹם, וּבְמֵילָא דַארף עֶר זַיְין דֶער חֵלֶב.

און דִי הֲכָנָה כְּלָלִית צוּ דֶעם דַארְף זַיְין קַבָּלַת עֹל, אַז תֵּיכֶף ווען עֶר שְׁטֵייט אוֹיף פוּן שְׁלָאף, זָאל עֶר זָאגְן מוֹדֶה אֲנִי בְּקַבָּלַת עֹל, און עֶס זָאל זַיְין דֶער אָפְּלֵייג אַז כָּל חֵלֶב לַהֲוָיָ׳ כַּנַּ"ל, און דָאס אִיז נוֹגֵעַ אוֹיךְ בְּגַשְׁמִיּוּת כַּנַּ"ל.

Korach's Challenge and His Flaw

3. The need to define priorities, concentrating on what is most essential, gives us insight into the factors that triggered Korach's rebellion. **Korach challenged Aaron's priesthood, arguing that one need not give "Everything of superior quality" to the *kohen* because "the entire congregation are all holy and G-d is in their midst. [So] why do you raise yourselves up?"**[29] Implied by his **claim** is that no Jew has a right to superiority over another, for everyone possesses a fundamental measure of holiness. **"Wherever there are ten Jews, the Divine Presence rests,"**[30] and this applies **even when they are**

ג. קֹרַח הָאט גֶעקְרִיגְט אוֹיף אַהֲרֹן׳ס כְּהוּנָּה, קֹרַח הָאט גֶע׳טַעֲנֶה׳ט אַז מֶען דַארְף נִיט אָפְּגֶעבְּן כָּל חֵלֶב לְהַכֹּהֵן ווַיְיל כָּל הָעֵדָה כֻּלָּם קְדֹשִׁים וּבְתוֹכָם הֲוָיָ׳ וּמַדּוּעַ תִּתְנַשְּׂאוּ[יד]. מֶען טַעֲנֶה׳ט אַז אֲפִילוּ בְּשַׁעַת מֶען אִיז זִיךְ

---

27. ***Tanya, Iggeres HaTeshuvah,*** **ch. 3;** *Iggeres HaKodesh,* Epistle 10.

28. *Iyov* 2:4.

29. ***Bamidbar*** **16:3.**

30. *Sanhedrin* 39a.

not engaged in words of Torah.[31] **Even if a Jew** is alone, **he still has a Divine soul – for even the most wayward person and one who is utterly wicked has a soul** (true, his soul does not have a direct influence upon him; instead, its connection **is merely in a** state of ***makif***)[32] – **therefore, wherever** any Jew **goes, he goes with his soul and with G-d.** As such, claimed Korach, a fundamental equality exists among the Jewish people and, **hence,** he asked, **"Why do you raise yourselves up?"**

Extending that reasoning further: **Particularly if one is a Torah scholar,** he might be led to think that **he can certainly do whatever he wants** without paying heed to the spiritual consequences of his conduct **because "the Torah protects and saves," and "a transgression extinguishes a *mitzvah*, but a transgression does not extinguish the Torah."**[33] **Therefore, he may** take license to **speak** inappropriately, etc.,[34] confident that **the Torah will protect him.**

In a *maamar,*[35] **it is stated that** the basis of **Korach's argument and dispute with Moshe and Aharon was his claim that since** the souls of the generation who left Egypt were on a lofty spiritual level – **they all were souls** of the supernal world **of *Atzilus***[36] – **there was no need for** a leader to **"raise [himself] up."**

In our **later generations, when souls of *Atzilus* are found only among unique individuals, there is a need for a Moshe** to assume leadership. **However, the generation that journeyed through the wilderness was a "generation of knowledge."**[37] They all shared a connection to Moshe's spiritual level. Moshe imparted his awareness to **the seventy elders,** as implied by the verse,[38] **"I will draw from the spirit** that is upon you and impart it to them," **and through these** 70, **all 600,000 Jewish** root souls **received such** inspiration

נִיט עוֹסֵק בַּתּוֹרָה אִיז אוֹיךְ אַכָּל בֵּי עֲשָׂרָה שְׁכִינְתָּא שַׁרְיָא, ווָאס דָאס אִיז אֲפִילוּ בְּשַׁעַת מֶען אִיז זִיךְ נִיט עוֹסֵק בְּדִבְרֵי תּוֹרָה[טו], אוּן אֲפִילוּ אוֹיבּ עֶר אִיז אֵיינֶער הָאט עֶר אוֹיךְ אַ נֶפֶשׁ הָאֱלֹקִית, אוּן אֲפִילוּ אַ קַל שֶׁבְּקַלִּים וְרָשָׁע גָּמוּר הָאט אַ נְשָׁמָה, מֶער נִיט ווָאס זִי אִיז בִּבְחִינַת מַקִּיף[טז], בְּמֵילָא אִיז וואוּ עֶר גֵייט גֵייט עֶר דָאךְ אוּם מִיט דֶער נְשָׁמָה אוּן מִיטְן אוֹיבֶּערְשְׁטְן, בְּמֵילָא אִיז מַדּוּעַ תִּתְנַשְּׂאוּ.

וּבִפְרַט אוֹיבּ עֶר אִיז אַ בַּעַל תּוֹרָה קָאן עֶר דָאךְ אַ וַדַּאי טָאן ווָאס עֶר ווִיל – ווָארוּם תּוֹרָה מְגִנָּא וּמַצְלָא, עֲבֵירָה מְכַבָּה מִצְוָה וְאֵין עֲבֵירָה מְכַבָּה תּוֹרָה[יז]. בְּמֵילָא קָאן עֶר רֵיידְן כו׳ אוּן דִי תּוֹרָה ווֶעט אוֹיף אִים מֵגִין זַיְין.

– עֶס שְׁטֵייט אִין אַ מַאֲמַר חֲסִידוּת אַז טַעֲנַת וּפְלוּגְתַּת קֹרַח אַנְטְקֶעגְן מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אִיז גֶעווֶען, ווָאס זֵיי הָאבְּן גֶע׳טַעֲנֶה׳ט אַז ווִיבַּאלְד זֵיי זַיְינֶען אַלֶע נְשָׁמוֹת דַּאֲצִילוּת, דַארְף מֶען נִיט הָאבְּן דֶעם תִּתְנַשְּׂאוּ. אִין דִי שְׁפֶּעטֶערְדִיקֶע דוֹרוֹת, ווָאס נְשָׁמוֹת דַּאֲצִילוּת זַיְינֶען נָאר יְחִידֵי סְגוּלָּה, דַארְף מֶען הָאבְּן אַ מֹשֶׁה רַבֵּינוּ, אָבֶּער דֶער דוֹר הַמִּדְבָּר ווָאס עֶר אִיז גֶעווֶען אַ דוֹר דֵּעָה[יח], בַּיי דִי שִׁבְעִים זְקֵנִים אִיז גֶעווֶען דֶער וְאָצַלְתִּי מִן הָרוּחַ אוּן דוּרְךְ זֵיי הָאבְּן דָאס גֶעהַאט דִי אַלֶע שִׁשִּׁים רִבּוֹא אִידְן מִיט דִי נְשָׁמוֹת

---

31. **See *Tanya, Iggeres HaKodesh,* Epistle 23; *Korban HaEidah, Talmud Yerushalmi, Eiruvin* 1:10, s.v. *vekamah; Tosafos, Nedarim* 8a,** s.v. *tzorich asarah*. **This is not the place** for further discussion of the matter.

32. See ***Tanya,* the end of ch. 11.**

33. ***Sotah* 21a. Consult that source.**

34. In his characteristic mode, the Rebbe does not mention the negative aspects of the person's conduct.

35. *Or HaTorah, Bamidbar,* Vol. 2, p. 696.

36. The loftiest of the four primary spiritual worlds.

37. ***Pesikta, Parshas Parah,* sec. 14:9; *Likkutei Torah, Bamidbar,* p. 37b.**

38. *Bamidbar* 11:18.

as did all **the** other **individual souls.**[39] **Now, since we are dealing with** people with a connection to *Atzilus* – Korach's company **protested** to Moshe, **"Why do you raise yourselves up?" Why is it necessary to ascend to an even higher level?**

A parallel to Korach's argument exists in the present era (because all matters that occurred during the Exodus from Egypt are paradigms that are **repeated** in **later** generations): A person may **claim that since he is a Torah scholar, that** alone **is sufficient – nothing more is needed.**

To support his claim against Moshe, Korach cited two parallels: Does a garment that is made entirely of *techeiles* ("sky-blue wool") require *tzitzis?*[40] Does a home that is filled with holy texts require a *mezuzah*? Based on these examples, he argued, "Since 'the entire congregation are all holy… Why do you raise yourselves up?'"[41]

Moshe **responded to** Korach's claims as follows: **A garment that is entirely *techeiles* is insufficient; one must have *tzitzis* specifically.** Why *tzitzis*? Because they lead to **awe and *bittul*** (**"self-nullification"**).[42] **Similarly, a house that is filled with holy texts** – though **it is full of Torah – must** still **have a *mezuzah*. The *mezuzah* contains the two Torah passages, *Shema* and *V'haya im shamoa*. The passage *Shema* speaks of love (*v'ahavta*) and the portion of *V'haya im shamoa* relates to the service of awe.**[43]

This is the lesson from **a *mezuzah*. A *mezuzah* protects the house and everything in it.** Such protection is necessary even when the **house is filled with holy texts.** True, a person who is metaphorically "a house filled with holy texts" **possesses Torah, but he may lack love and fear.** Thus, **his Torah is also lacking because "Torah**

פְּרָטִיּוֹת, הַיְינְט וויבַאלְד אַז מֶען הַאלְט בַּיי אֲצִילוּת – הָאבְּן זֵיי גֶע'טַעֲנֶה'ט – מַדּוּעַ תִּתְנַשְּׂאוּ, וָואס דַארְף מֶען גֵיין הֶעכֶער.

עַל דֶּרֶךְ זֶה אִיז אוֹיךְ אִיצְטֶער פַּארַאן דִי טַעֲנַת קֹרַח (וָוארוּם אַלֶע עִנְיָנִים וָואס זַיְינֶען גֶעוֶוען בְּשַׁעַת יְצִיאַת מִצְרַיִם זַיְינֶען דָאךְ פַּארַאן אוֹיךְ שְׁפֶּעטֶער), וָואס מֶען טַעֲנֶה'ט, וויבַאלְד אַז עֶר אִיז אַ בַּעַל תּוֹרָה, אִיז דָאס שׁוֹין גֶענוּג, מֶער דַארְף מֶען שׁוֹין נִיט –

אוֹיף דֶעם זָאגְט מֶען[ט], טַלִּית שֶׁכּוּלָּהּ תְּכֵלֶת אִיז וֵוייניִק, נָאר מֶען דַארְף הָאבְּן צִיצִית דַּוְקָא, וָואס אִיר עִנְיָן אִיז יִרְאָה וּבִיטּוּל, וּבַיִת שֶׁמָּלֵא סְפָרִים, עֶר אִיז פוּל מִיט תּוֹרָה, חַיָּיב בִּמְזוּזָה, וָואס אִין מְזוּזָה זַיְינֶען פַּארַאן דִי צְוֵויי פַּרְשִׁיּוֹת שְׁמַע אוּן וְהָיָה אִם שָׁמוֹעַ, וָואס אִין פַּרְשַׁת שְׁמַע שְׁטֵייט וְאָהַבְתָּ אוּן פַּרְשַׁת וְהָיָה אִם שָׁמוֹעַ אִיז יִרְאָה.

אוּן דָאס אִיז דֶער עִנְיַן הַמְּזוּזָה. אַזוֹי וִוי אַ מְזוּזָה הִיט דִי שְׁטוּבּ אוּן אַלְץ וָואס אִין אִיר, אַזוֹי אִיז בַּיִת שֶׁמָּלֵא סְפָרִים, עֶר הָאט תּוֹרָה, אָבֶּער אוֹיבּ עֶר הָאט נִיט קֵיין אַהֲבָה וְיִרְאָה, פֶעלְט עֶס אִין דֶער תּוֹרָה, וָוארוּם אוֹרַיְיתָא

39. The number 600,000 refers to the root souls that exist for all time, They were manifest in the 600,000 men between 20 and 60 included in the census taken. In addition, there were other men, women, and children whose souls also received this inspiration.

40. According to Scriptural Law, *tzitzis* are distinguished by the fact that one of the eight strands is *techeiles* ("sky-blue").

41. ***Talmud Yerushalmi, Sanhedrin* 10:1; *Bamidbar Rabbah* 18:3; *Midrash Tanchuma, Parshas Korach,* sec. 2.**

42. See the *maamar* entitled *Vayikach Korach,* 5714, which was delivered at the same *farbrengen* as this *sichah.*

43. See *Torah Or,* p. 45b, *et al.*

without awe and love does not soar upward."[44] **A house filled with books requires a *mezuzah;* the love and awe** it engenders **protects the Torah so that it is characterized by a proper approach,** as our Sages taught,[45] **"When one's awe precedes his wisdom, his wisdom endures..."** but without the preliminary step of awe, his wisdom will not endure. Furthermore, **"Whoever says, 'For [me], there is nothing other than Torah,'** does not even possess Torah."[46]

בלא דחילו ורחימו לא פרחא לעילא[כ], בית שמלא ספרים חייב במזוזה, די אהבה ויראה היט אפ די תורה, אז זי זאל זיין ווי מען דארף, שיראתו קודמת לחכמתו[כא] – נאר דעמאלט איז חכמתו מתקיימת. וכל האומר אין לו אלא תורה כו'[כב].

Arising from the Netherworld; Aharon's Antidote to Korach

4. Korach's punishment was that he "descended alive to *sheol* ('the netherworld')." Regarding this punishment, it is explained[47] **that its distinctive aspect was the combination of *sheol* with life.** In other words, a person can **find himself in the lowest depths of *sheol*, suffused with evil, indeed, in the depths of evil, and yet think he is living. He argues that "all are holy" because he has a soul,** and that **wherever he finds himself, he is with G-d** (as Korach claimed by saying, **"and G-d is in their midst").**

Korach's claim that "all are holy" is indeed true. Whatever his spiritual **state,** every Jew still **possesses a soul and the Torah he has** studied. **Nevertheless,** there exists a fundamental disconnect; **he lies in the netherworld. What effect does the Torah have when the Torah is found in one place and he is in another place?**

Moreover, as the Alter Rebbe[48] **states, when one studies Torah with an undesirable** motivation, **the Torah is in exile among the *kelipos*** **(forces of impurity). As he states in *Tanya,***[49] **it is like one who grasps the head of a king and bur-**

ד. דער עונש פון קרח'ן איז געווען אז וירדו חיים שאולה. שטייט אויף דעם אז דער אויפטו אין דעם איז געווען דער צירוף פון שאול מיט חיים. מען געפינט זיך אין שאול תחתית, מען ליגט אין רע און אין עומק רע, און מען מיינט אז מען לעבט; מען טענה'ט אז כלם קדושים, ווארום ער האט א נשמה, אומעטום וואו ער איז געפינט ער זיך מיט דעם אויבערשטן (ובתוכם ה').

קרח'ס טענה אז כלם קדושים איז טאקע אמת. ווי ער זאל ניט זיין האט ער א נשמה, און ער האט תורה, אבער פונדעסטוועגן ליגט ער דאך אין שאול, ווארום וואס איז די פעולה פון דער תורה, בשעת די תורה געפינט זיך אין איין ארט און ער איז אין אן אנדער ארט.

נאך מער, ס'איז דאך ווי דער אלטער רבי זאגט[כג], אז בשעת מען לערנט תורה ניט ווי מען דארף, איז די תורה בגלות אין קליפות, וואס דאס איז ווי ער זאגט אין תניא[כד]: כמשל האוחז בראשו של מלך וטומן פניו אין אן ארט וואס איז

44. ***Tikkunei Zohar, tikkun* 10, cited in *Tanya,* ch. 39. See *Pesachim* 50b.**

45. ***Avos* 3:9.**

46. ***Yevamos* 109b.**

47. See *Hayom Yom,* entry 26 Sivan; *Sefer HaSichos 5701,* p. 31, *Sefer HaSichos 5703,* p. 43.

48. **The Alter Rebbe's *Shulchan Aruch, Hilchos Talmud Torah,* ch.** 4:3; ***Tanya,* the end of ch. 39.**

49. ***Tanya,* the end of ch. 24.**

ies the royal countenance in a place full of vomit and filth. This leads to another interpretation of the words ***chayim she'olah*** **(translated above as "alive to** ***sheol*****"): one takes the Torah, which is life,** and casts it **into the lowest depths of the netherworld.**

מָלֵא קִיא צוֹאָה. און דָאס איז נָאךְ אַ טַייטש אין די ווערטער "חַיִּים שְׁאוֹלָה": מֶען נֶעמְט מִיט די תּוֹרָה, וָואס זי איז חַיִּים, אין שְׁאוֹל תַּחְתִּית.

The advice to counteract **such** an approach **is** epitomized through the **gifts given to the** ***kohanim***, i.e., **dedicating one's best time and finest abilities to Torah and prayer. Whether from food, clothing, or dwelling, one should give the first and finest to G-d.** As **an encompassing preparation for** his Divine service the entire day, **immediately upon awakening from sleep, he should recite** ***Modeh Ani*****, accepting the yoke** of G-d's service.

די עֵצָה צוּ דֶעם איז מַתְּנוֹת כְּהוּנָּה, אָפְּגֶעבְּן זַיין בֶּעסְטֶע צַייט און זַיינֶע בֶּעסְטֶע כֹּחוֹת אין תּוֹרָה וּתְפִלָּה. סַיי פוּן מָזוֹן סַיי פוּן לְבוּשׁ סַיי פוּן בַּיִת, זָאל ער אָפְּגֶעבְּן די רֵאשִׁית און די בֶּעסְטֶע צוּם אוֹיבֶּערְשְׁטְן, און אַ הֲכָנָה כְּלָלִית אוֹיף דֶעם – בַּאלְד ווען ער שְׁטֵייט אוֹיף פוּן שְׁלָאף זָאל ער זָאגְן מוֹדֶה אֲנִי בְּקַבָּלַת עֹל.

By giving gifts to the ***kohanim*****, one receives the Priestly Blessing, "May He bless you and protect you…"**[50] – "May He bless you" **with children, wealth, and** other expressions of goodness.[51] Moreover, these blessings will be materialized without delay. As the Torah relates,[52] **"Aharon's staff blossomed…** and produced almonds." Almonds blossom quicker than other fruits,[53] indicating that the words of the Priestly Blessing will materialize in a manner indicated by the verse,[54] **"His word runs speedily" – the Divine flow will** not be delayed or interrupted in its descent from the spiritual peaks, but will **descend without** hindrance or **interruption.**[55] *Shokeid,* Hebrew for "almonds," also means "strive to achieve." These blessings will lead to **"striving to achieve good,"** bringing about **all good things** – **everything one needs both materially and spiritually.**

און דוּרךְ דֶעם עִנְיָן פוּן מַתְּנוֹת כְּהוּנָּה, הָאט מֶען די בִּרְכַּת כֹּהֲנִים, יְבָרֶכְךָ וְיִשְׁמְרֶךָ, בְּבָנִים וּבְמָמוֹן וכו', און "פָּרַח מַטֵּה אַהֲרֹן", אַז עַד מְהֵרָה יָרוּץ דְּבָרוֹ[כה] – די הַמְשָׁכָה ווערט נִיט נִפְסָק, זי קוּמְט אַרָאפּ לְמַטָּה; "שְׁקֵדִים", שׁוֹקֵד עַל הַטּוֹב, אין אַלֶע דְּבָרִים טוֹבִים, אין אַלְץ וָואס ער דַארְף בְּגַשְׁמִיּוּת וּבְרוּחְנִיּוּת.

Peace and Blessing

5. It has become customary to take some of the words spoken at the *farbrengen* and repeat them in **other synagogues.** To summarize a point to share from this *farbrengen*: **The** central **point of this week's Torah portion is**

ה. עֶס איז דָאךְ גֶעווָארְן אַ מִנְהָג צוּ מִיטְנֶעמֶען עֶפֶּעס אין די שׁוּלְן. די נְקוּדָּה פוּן הַיינְטִיקֶער פַּרְשָׁה איז דָאךְ דֶער עִנְיָן פוּן

50. *Bamidbar* 6:24.

51. See *Bamidbar Rabbah* 11:5.

52. *Bamidbar* 17:23.

53. *Rashi* on the above verse.

54. *Tehillim* 147:15.

55. ***Likkutei Torah, Bamidbar,*** **p. 55d.**

the concept intimated by **"Korach took," that he challenged Aharon's priesthood and argued that "all are holy."** Following Korach's example, one can **claim that "all are holy" – everyone can decide what he wants and everyone can decide what is permitted and what is forbidden. One must know that this was Korach's approach. From this emerges discord,** as it did even **among** Korach's adherents themselves.[56] Indeed, **the example given of "a dispute that is not for the sake of Heaven is the dispute of Korach and his congregation."**[57] **There must be *bittul* before the Torah scholars, before those who can render decisions according to Torah, whose rulings also affect reality, as it is known that Torah is the master over reality.**[58]

Another point to be conveyed from this week's Torah reading is the concept of the gifts to the *kohanim*, as *Rambam* explains,[14] **"Everything of superior quality [should be given] to G-d."** We must realize that when we are **giving to a poor person, we are giving to G-d,** as *Mishlei*[59] teaches, **"One who is gracious to a poor man lends to G-d."** As such, **one must give from his finest. The same applies regarding a house of prayer.**

This means that one must give the best of one's time, the best of one's abilities, the best of everything he has. Since **the finest and most precious thing a person has is** his **children, he must commit his children to G-d.** More specifically, he must commit **the best time of his children's** lives, **their early years.**

Through such conduct, **one receives the Priestly Blessing, "May He bless you," with children and wealth, "and protect you" – that the money should be spent on healthy and joyful things. As has been mentioned in the past,**[60]

וַיִּקַּח קֹרַח, וָואס עֶר הָאט גֶעקְרִיגְט אוֹיף כְּהוּנַּת אַהֲרֹן און הָאט גֶע'טַעֲנֶה'ט אַז כֻּלָּם קְדוֹשִׁים, מֶען טַעֲנֶה'ט אַז כֻּלָּם קְדוֹשִׁים, יֶעדֶער אֵיינֶער קָאן פַּסְקְ'נֶען וָואס עֶר ווִיל, יֶעדֶערֶער אִיז אַ פּוֹסֵק וָואס מֶען מָאג און וָואס מֶען טָאר נִיט. דַארְף מֶען ווִיסְן אַז דָאס אִיז גֶעווֶען קֹרַח'ס שִׁיטָה. פוּן דֶעם קוּמְט אַרוֹיס אַ מַחְלוֹקֶת בַּיי זֵיי אַלֵיין – מַחְלוֹקֶת שֶׁאֵינָהּ לְשֵׁם שָׁמַיִם זוֹ מַחְלוֹקֶת קֹרַח וַעֲדָתוֹ[כו]. עֶס דַארְף זַיְין דֶער בִּיטוּל צוּ דִי בַּעֲלֵי תּוֹרָה, צוּ דִי וָואס קָאנֶען פַּסְקְ'נֶען עַל פִּי תוֹרָה, וָואס זֵייעֶר פְּסַק פּוֹעֵלְ'ט אוֹיךְ אוֹיף דֶער מְצִיאוּת, כְּיָדוּעַ אַז תּוֹרָה אִיז אַ בַּעַל הַבַּיִת אוֹיף מְצִיאוּת.

אוֹיךְ דַארְף מֶען נֶעמֶען פוּן הַיְינְטִיקֶער סֶדְרָה דֶעם עִנְיָן וָואס מֶען הָאט גֶערֶעדט וֶועגְן מַתְּנוֹת כְּהוּנָּה, ווִי דֶער רַמְבַּ"ם אִיז מְבָאֵר[כז]: "כָּל חֵלֶב לַהֲוָיָ'", אַז בְּשַׁעַת עֶר גִיט צוּ אַן עָנִי, וָואס דָאס גִיט עֶר דֶעם אוֹיבֶּערְשְׁטְן, מַלְוֵה ה' חוֹנֵן דָּל, דַארְף עֶר גֶעבְּן מֵהַמּוּבְחָר, און אַזוֹי אִיז בְּבֵית תְּפִלָּה.

דָאס הֵייסְט אַז דָאס בֶּעסְטֶע פוּן דֶער צַיְיט, דָאס בֶּעסְטֶע פוּן דִי כֹּחוֹת, דָאס בֶּעסְטֶע פוּן דֶעם אַלֶעם וָואס דֶער מֶענְטשׁ הָאט, וָואס דָאס בֶּעסְטֶע און טַייְעֶרְסְטֶע בַּיי אַ מֶענְטשְׁן אִיז דָאךְ קִינְדֶער, דַארְף עֶר אָפְּגֶעבְּן דִי קִינְדֶער צוּם אוֹיבֶּערְשְׁטְן, און דָאס בֶּעסְטֶע צַיְיט פוּן דִי קִינְדֶער, וָואס דָאס אִיז זֵייעֶרע עֶרְשְׁטֶע יָארְן.

און דַאן הָאט מֶען דִי בִּרְכַּת כֹּהֲנִים, יְבָרֶכְךָ בְּבָנִים וּבְמָמוֹן, וְיִשְׁמְרֶךָ, אַז דָאס גֶעלְט זָאל אַוֶועקְגֵיין אוֹיף גֶעזוּנְטֶע זַאכְן און פְרֵיילֶעכֶע זַאכְן. ווִי מֶען הָאט שׁוֹין

56. See the interpretation of the phrase (in *Avos* 5:17), "the dispute of Korach and his congregation" – that Korach's congregation itself was full of dispute and argument (*Likkutei Sichos,* Vol. 2, p. 634).

57. *Avos,* loc. cit.

58. See *Talmud Yerushalmi, Nedarim* 6:8.

59. *Mishlei* 19:17.

60. See *Toras Menachem,* Vol. 4, p. 74, *et al.*

having money alone does not guarantee blessings **because money** may be **spent on doctors.** The true blessing is that **it would be better to be healthy and not have the dollars spent on doctors.** This is hinted at in the continuation of the Priestly Blessing **"and protect you" – that the money should be spent on healthy and joyful things.**

The final part of the Priestly Blessing **states, "And may He grant you peace."** As our Sages taught,[61] **"G-d found no vessel that can contain blessing for Israel except peace."** We are promised, "G-d will bless you **in all that you do."**[20] **The vessel for G-d's blessing** – "all that you do" – may **be minimal,** but if **there is peace** and harmony, it will be a **vessel that contains much.**

Afterwards – and only then – "I will bless them,"[62] that is, we will receive blessings from **G-d** whose **"additional blessings exceed the principal."**[63] **When one gives gifts** to the ***kohanim,*** which means **to G-d, as the Gemara**[64] **states, "Your G-d is a *kohen,*" then G-d promises, "I will bless them,"** conveying blessings that are **greater than the principal.**

There are two interpretations of **"I will bless them"**[65] **– a) the *kohanim*, and b) the Jews. Based on the above explanations,** we can understand the inner meaning of these two interpretations of "I **will bless them"** as follows: a) blessing **the *kohen* with**in each person's **soul, refers to a spiritual blessing that he have vitality and pleasure in his Torah study and fulfillment of *mitzvos*, and** b) blessing **the Jews, refers to blessings "in all your ways," in material matters, providing everything one needs.**

אַמָאל גֶערֶעדט אַז מִיט הָאבְּן גֶעלְט אַלֵיין אִיז מֶען נָאךְ נִיט בַּאוואָרְנְט – ווָארוּם בְּשַׁעַת דָאס גֶעלְט גֵייט אַוועֶק אוֹיף דָאקְטוֹירִים אִיז דָאךְ גְלַייכֶער צוּ זַיְין גֶעזוּנְט אוּן נִיט הָאבְּן דִי פָּאר דָאלֶער אוֹיף דָאקְטוֹירִים; וְיִשְׁמְרֶךָ – אַז דָאס זָאל אַוועֶקְגֵיין אוֹיף גֶעזוּנְטֶע אוּן פְרֵיילֶעכֶע זַאכְן.

אוּן עֶר פִּירְט אוֹיס: וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם, – לֹא מָצָא הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא כְּלִי הַמַּחֲזִיק בְּרָכָה לְיִשְׂרָאֵל אֶלָּא הַשָּׁלוֹם[כח], אַז אוֹיךְ ווֶען דֶער בְּכֹל אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה, דִי כְּלִי צוּ דֶער בְּרָכָה, אִיז אַ כְּלִי מוּעָט, אִיז פַּארַאן אָבֶּער דֶער עִנְיַן הַשָּׁלוֹם ווָאס דָאס אִיז מַחֲזִיק בְּרָכָה.

אוּן דֶערְנָאךְ אִיז עֶרְשְׁט – וַאֲנִי אֲבָרֲכֵם, ווָאס תּוֹסֶפְתּוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מְרוּבָּה עַל הָעִיקָּר[כט]. בְּשַׁעַת מֶען גִיט צוּם אוֹיבֶּערְשְׁטְן מַתְּנוֹת כְּהוּנָּה, ווִי דִי גְמָרָא זָאגְט[ל] אֱלֹקֵיכֶם כֹּהֵן הוּא, אִיז וַאֲנִי אֲבָרֲכֵם, ווָאס דָאס אִיז מְרוּבָּה עַל הָעִיקָּר.

אִין וַאֲנִי אֲבָרֲכֵם אִיז פַּארַאן צְווֵיי פֵּירוּשִׁים[לא]: א) לַכֹּהֲנִים, ב) לְיִשְׂרָאֵל. וְעַל פִּי הַנַּ"ל: אֲבָרֲכֵם לַכֹּהֲנִים שֶׁבְּנַפְשׁוֹ, דָאס הֵייסְט אַ בְּרָכָה בְּרוּחְנִיּוּת, עֶר זָאל הָאבְּן אַ חַיּוּת אוּן אַ גֶעשְׁמַאק בְּלִימּוּד הַתּוֹרָה וְקִיּוּם הַמִּצְווֹת, אוּן אַ בְּרָכָה לְיִשְׂרָאֵל ווָאס דָאס אִיז בְּכָל דְּרָכֶיךָ וּבְגַשְׁמִיּוּת אִין אַלְץ ווָאס מֶען דַארְף.

(משיחת ש"פ קרח, תשי"ד)

---

61. ***Uktzin*** **3:12.**

62. *Bamidbar* 6:27.

63. ***Bereishis Rabbah*** **61:4;** ***Midrash Tanchuma*** (Buber ed.) ***Parshas Chayei Sarah,*** **sec. 10;** ***Chanoch LeNaar,*** **close to the conclusion** (p. 48).

The intent appears to be that the *kohanim* convey G-d's blessings and then G-d Himself conveys a deeper and more encompassing blessing.

See *Likkutei Sichos,* Vol. 5, p. 423, footnote10.

64. ***Sanhedrin*** **39a.**

65. ***Chulin*** **49a,** cited by *Rashi* on the verse.

א) ביצה כא, א.
ב) סוף הלכות איסורי מזבח.
ג) זע ווי אנגעצייכענט אין מפתח צו לקוטי תורה ערך "מזון".
ד) היפך מהלל וואס ער איז גומל חסד מיט דער עלובה — תניא פרק כט. זע לקוטי תורה ויקרא מט, א.
ה) תוספות תענית ד"ה עשר תעשר ט, א. תנחומא ראה י. ילקוט ראה, רמז תתצב.
ו) קונטרס העבודה ענדע פרק ה. ספר המאמרים קונטרסים ח"א יא, א.
ז) במדבר טו, כ.
ז*) ספר המאמרים קונטרסים שם דף קסה, א.
ח) זע הערה ב.
ט) פסקי דינים לאורח חיים סימן פט.
י) שולחן ערוך אדמו"ר הזקן סימן קנה, סעיף א.
יא) ערובין לז, ב. פסחים לג, ב. חולין קלו, ב.
יב) כתובות נ, א. ערכין כח, א.
יג) אגרת התשובה פרק ג.
יד) במדבר טז, ג.
טו) זע אגרת הקדש סימן כג. ירושלמי עירובין פרק א הלכה י בקרבן העדה ד"ה וכמה. תוספות נדרים ח, א. ואין כאן מקומו.
טז) תניא ענדע פרק יא.
יז) סוטה כא, א עיין שם.
יח) פסיקתא פרשת פרה פי"ד, ט. לקוטי תורה במדבר לז, ב.
יט) ירושלמי סנהדרין פרק י הלכה א. במדבר רבה יח, ג. תנחומא קרח, ב.
כ) תיקוני זהר תיקון י געבראכט אין תניא פרק לט און זע פסחים נ, ב.
כא) אבות פרק ג משנה ט.
כב) יבמות קט, ב.
כג) הלכות תלמוד תורה פרק ד און תניא ענדע פרק לט.
כד) ענדע פרק כד.
כה) לקוטי תורה במדבר נה, ד.
כו) אבות פרק ה משנה יז.
כז) זע הערה ב.
כח) עוקצין פרק ג משנה יב.
כט) בראשית רבה סא, ד. תנחומא חיי שרה י. חנוך לנער קרוב לסופו.
ל) סנהדרין לט, א.
לא) חולין מט, א.

CREDITS:

Copyright by Sichos in English

Rabbi Eliyahu Touger
Rabbi Sholom Ber Wineberg
Translators

Rabbi Sholom Zirkind
Rabbi Zalmy Avtzon
Content Editors

Uriella Sagiv
David Hendler
Copy Editors

Yosef Yitzchok Turner
Typesetting

Spotlight Design
Layout and Cover

Mayer Preger
Advisory Board

Rabbi Shmuel Avtzon
Director, Sichos In English

הרה״ת ר׳ משה יהודה בן ר׳ צבי יוסף ע״ה
Rabbi Moshe Kotlarsky OBM,
whose commitment has brought this sacred initiative to fruition

sie